

J I Ž A N



WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jozinsatan.wbs.cz



JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č. 74 Duben 2020

AHOJ, KAMARÁDI

Do aprílového měsíce vstupujeme ještě s nějakým tím posledním chladem,

vytoužené jaro je zatím ve stadiu ořukávání, ale je zbytečné ho hledat, protože si nás mezitím našlo samo. Už zavítalo nejen na Aljašku, ale vanoucí jižní vítr způsobil, že roztál sníh a zmizel mráz, stromy kvést začaly zas a voní dny prozářené zlatým deštěm vontských květů. Říká se, že sv. Jiří k létu míří či jak mráz vidí Juru, opouští každou díru a že sv. Jiří je pro duben (označovaný tak jako měsíc kdy se na dubech zazelená nové listí) důležitým světcem. Už od r. 1961 se po jeho svátku scházejí skauti a trampové na beskydské Ivančence uctít památku padlých spolubratrů a kamarádů...

Jaro už je prostě neodvolatelně tu a – pokud už jste tedy dávno nevyrazili – s ním ten nejvhodnější čas k vandru.
Návěsti u tratí už daly našim touhám zelenou a jsou před námi další objevné cesty na soutok nebe se zemí. Trvá to už přes sto let. A sto let, z toho už jdou mráčky. Stačí si jen zalistovat



v dějepise co všechno se za tu dobu odehrálo nebo kolikrát už se za tu dobu dějiny měnily. Letí ten čas, letí a to, co kdysi bylo našim krásným snem, se stalo ještě krásnější skutečností. Kde že jsou ty doby, kdy jsme poprvé usedli k táborovému ohni a do praskání suchých polen jsme povídali, plánovali a snili. Dnes kolem sebe vidíme unikátní společenství několika generací, které své ohně nenechali zadupat ani okovanou botou fašismu, ani rudých pohůnků a jejich přísluhovačů. Troufáme si říci, že jsme v tom bezpečnostním hledáčku potají dodnes, ale stejně jako dřív, ani dnes nás nikdo neuzemní. Jde o únik do jiného světa a to je právě to prima.... Trampové přece odjakživa byli svobodní lidé.



A tramping samotný? To je pořád jedno velké tajemství – kdyby toho nebylo, nebyl by ani on. Neustále se vyvíjí a je přímo podhoubím pro tvořivé hledání vlastních cest. Je pestrý, rozmanitý, vážný i plný laskavého humoru, zábavný i tajemný. Je vždy odrazem té které doby a proto v něm najdeme jak příběhy plné statečnosti, tak i osobního selhání. Jen málokdy je všechno jen

černobílé a tak i tramping má různé odstíny šedi. Zamysleli jste se někdy nad tím, proč se stal tak masově vyhledávaným hnutím a kolik tu bylo nadšených jedinců formujících jeho tvář? Rozvíjel se i bez oficiální podpory a subvencí, vlastně přímo naopak, lavinovitě se šířil a stal se zálibou širokých vrstev.

Všichni jsme prošli stejnou cestou, na jejímž počátku byla touha. Na kolik je ale pevně prošlapaná a navždy daná tradice minulosti propojitelná se současností, či ještě lépe řečeno s neznámou budoucností? Do jaké míry to všechno může být v souladu a nakolik jsou „dogmata“ zavazující? Když se např. řekne osada, každému podvědomě naskočí a vybaví se třeba Ztracenka... a přece už je dnes všechno dávno jinak. Když to tak vezmete kolem a kolem, je to vlastně i takový impuls k zamyšlení k tomu, zda jedeme po stejné cestě jako „otcové zakladatelé.“ Když teď máte před



sebou dalšího Jižana a pročítáte jeho stránky, ať už ze zvědavosti, se sympatiemi či antipatií co že je vlastně zase všechno špatně, zkuste podumat i nad výše zmíněnou úvahou. Času je na to dost. Morany si už v mastnácích hadrech odnesly kalné vody a u jarních ohňů se tak krásně přemaluje. Tak si tedy ten měsíc pučící přírody expandující těmi vaječnými svátky naplno užijete. Pomlázky ať sviští vzduchem, holky ječí, koleda je víc než štědrá a s čarodějnicím, pokud už také nepřešly na moderní drony, ponechte se shovívavostí sobě vlastní osvědčená košťata... a nemusí to být ani Kulové blesky nebo Nimbussy 2000. A srdce a duše ať si užívají toho voňavého lesního balzámu.

ČÍTÁRNA....?



výzva byla slovo do pralice a tak na to nakonec děvčata kývla. Znamenalo to, aby každá



Pajda), stejně jako ty kreslené rýsovacím perem. Stejně tak jste se mohli pokochat plackami spolu s

Výstavní prostory klatovské městské knihovny byly nabídnuty k realizaci expozice originální tramské tvořivosti



Pavly Kalistové a Ivy Borovanské, které kamarádi znají spíše pod přezdívkami Pajda a Tygříce. Tato



připravila cca 15 – 20 placek. Nakonec tam byla zastoupena díla jak vypalovaná (které dělá především





**musí posoudit především kamarádi,
kteří ji případně navštívili...**



+++++



***Doprovodné fotografie dodaly samy
autorky...***

**camrátky v barevném provedení od
Tygřice. Jak se výstava, která trvala
od 3.2. do 28.2. 2020 povedla však**



+++++



+++++



ZPÍVÁNÍ V KLECI



Zdá se, že z muzikantských zimních ohňů, které pořádá Hanka z jihočeské Klece, se stala už příjemná a očekávaná únorová tradice. Sice letos nebylo v místě konání po sněhu ani památky, oheň při zapalování kapku vzdoroval, ale tramské zkušenosti nakonec zvítězily. Nicméně po nějakém čase se sychravá lezavá zima postarala o vyhnání muzikantů, kterým křehly prsty na strunách a jejich posluchačů od hořícího ohně.



Příjemné, zateplené zázemí Hančina sídla zahřálo stejně jako báječně chutnající mistrovské čerstvé stejky. K dobré náladě a vzpomínání na odžité historky v zeleném z let minulých přispěla pak samozřejmě i pořádná maxiporce muziky. Té byly opravdu plné náruče a v pestrém podání různých zaběhnutých i náhodných formací – od píseckých kamarádů se základem z osady Kouř, skvěle sehraňých KOZ s posilou Bouřky, přes Duo Blanice, až po Apače s Jezevcem, kontrabasistu Láďu, kytaristu Libora se skvělým sólovým repertoárem a další hudebníky, kteří se nenásilně přidávali k hraným písničkám, stejně jako hlasy kamarádů bez nástrojů. Ani v téměř ranních



hodinách nedocházela hrajícím vytrvalcům zásoba písniček, a tak jsme uléhali ke spánku s lampou měsíce v úplňku a ozvěnou kytar v uších.

Ačkoliv někteří odjízďeli již v dopoledních hodinách, královské posnídání s řadou lahůdek nalilo muzikantům novou sílu do žil a znovu se rozezněly kytary a hlasy... Vždyť ještě tolik krásných písniček se nedostalo na řadu! Tak snad zase příští rok – pokud budeme živí a zdraví, přijdou ke slovu. A k tomu nedopomáhej Pajda!



Hanka

OCÚN

Ležel jsem na louce na zádech a pozoroval nadýchaná bílá oblaka, která plula po obloze. Cvrčkové hráli svůj ohlušující jednotvárný koncert a slunce jakoby chtělo dokázat, že se své vlády ještě jen tak nevzdá. Dole v údolí zářila Berounka jako roztavené stříbro. Na protější stráni se první nedočkávané stromy začaly zdobit svou podzimní krásou. Oči se mi pomalu zavíraly, až najednou byla tma. Probudila mě zima. Nedaleký les se rozhodl, že svým stínem zakryje celou louku. Jobek seděl opodál a brnkal na kytaru nějakou písničku.

Jožka se posadil: „Ty, Jobku, tady by bylo tak krásně, kdybys to nekazil tím svým pidlíkáním.“ Jobek našťavaně vstal a začal balit kytaru. No jo, učitel hudební školy, myslí si, že může každého hned buzerovat.



Ruda chodil okolo: „Vstávejte na trasu! Ležíte tady jako scíplotiny. Včera, to jste byli jiní Jurové. Prej máme čas, zajdem na jedno pivo a ve dvě v noci jsem vás nemohl dostat z hospody. Nezapomeňte se doma pochlubit, jak jste před holkama natrásali peří, jako by vám bylo dvacet.“

Synáček, který ležel vedle mě, se zvedl: „Baryku, tady vedle mě je nějaká kytky, která krásně voní. Nevíš co to je?“

„No, Zdeňku, co tě znám, tak zpíváš krásnou starou písničku: Na lukách, na stráních voní ocúny mámivé... A ty jsi ještě ve svých letech neviděl ocún?“ Výhrůžně se na mě podíval: „Ne, že to řekneš těm rejpalům!“

Šli jsme mlčky, bylo slyšet jen vrzání bot a cinkání přezek na báglech. V očích kamarádů se zračila pohoda, smíšená se smutkem z končícího víkendu. Synáček sena mě občas podezíravě podíval. Moc nevěřil tomu, že ten jeho trapas si nechám pro sebe. Ve mně trochu hlodal rarášek zlomyslnosti, ale pak jsem si řekl, že ty kamarádské posměšky a poznámky, kterých by se Synáček stal opravdu terčem, za to opravdu nestojí.

Když jsem šel z nádraží domů, začaly se rozsvěcet první pouliční lampy a já jsem si vzpomněl na úryvek jedné písničky: „Tak na shledanou na fotkách a v pondělních polobotkách, až půjdem každý ráno za tím svým....“

BARYK T.O. Kouř

DVĚ DEVÍTKY V ZÁHLAVÍ

Dvě devítky mělo v záhlaví únorové Setkání s tramskou písničkou v českbudějovické Besedě v režii SOČB a Zlaté řeky. Ty dvě devítky vedle sebe totiž naznačují, že je již jen krůček ke kulaté stovce, kterou pod korouhví tramské písničky oslaví pořadatelé, muzikanti i návštěvníci již o měsíc později, tedy v prvním jarním měsíci březnu.

Pokus o jihočeskou sněhovou vánici a další nástrahy liknavé zimy sice tentokrát odradily pár pravidelných účastníků, možná je vyřadila z provozu i všude se roztahující chřipka, přesto byly vyhrazené prostory téměř zaplněné. Pravdou také je, že se ve stále

větším počtu vyskytují noví návštěvníci, kteří přicházejí za písničkou a příjemným posezením. Uvidíme, kolik z nich si nenechá ujít tu očekávanou jubilejní zpívanou v březnu....

(h)

LOV KOŽEŠIN



Sobota se probudila do krásného, téměř jarního dne. Postupně přijíždějí další lovci a je jasné, že akce bude mít hojnou účast. Setkávají se tu trampští kamarádi k pozdravení i klábosení, kdo tu déle nebyl zjišťuje i změny v městečku. Pak nějaké to



cíl, loví v tůni ryby, zvěř střílí i pod pacifickou dráhou a za ním pak z westernových zbraní na pevné cíle. Na vše je vyměřen čas tří hodin, ani o minutu víc...

Velký prostor mezi stanovišti křižovali

... aneb tradiční akce ve stylovém prostředí. 21- - 23. Den Měsíce hladu, to je již XV. ročník Lovu kožešin, traperské soutěže ve westernovém městečku Stonetown a jeho okolí. Páteční večer ve velkém saloonu je věnován setkání a hudbě. Účast je sice letos slabší, ale zábava výborná...



posilnění a gulášek a přesně v jednu jsou otevřeny lovecké revíry. Přesně 50 registrovaných lovců a další tucty v doprovodu vyráží sejmut kopím medvěda, poměřit se v hodu noži, lukostřelbě, hodu tomahavkem, lasují na





hrám...někdo míří i do saloonu Gold nugget. Před šestou proběhlo pod šibenicí vyhodnocení soutěží. Velký souboj proběhl v kategorii dospěláků, kde prvního a



zlatě a tak probrat co jsme ještě nestihli, dorazit pár zbytků a AHOJ!

soutěžící s ambicemi v různém tempu, ale všichni v pohodě... nádherný vejšlap přírodou v krásném počasí. Po čtvrté odpolední je už městečko opět plné a je čas na občerstvení. Po zdánlivém klidu ale na několika místech sviští biče, cinkají podkovy, děti se věnují dalším



sedmého dělilo pouhých 3,5 bodu!

Navečer pak stejně všichni zaplnili saloon, kde se k místním přidaly kapely Ty a My a Xandi. Muzika to byla špičková, tlachalko se, zpívalo, smálo, tančilo a bužírovalo dlouho a dlouho. Za tu parádu patří pořadatelům velký dík!

V noci se přihnala vichřice a ráno se rozplakala obloha. Včerejšek ale vyšel

Jirča



KDO TO VÍ, ODPOVÍ...

Dívám se na fotografie trampských chat ze starých osad a možná i tak trochu chápu, proč že se chataři pranýřují. Ale zároveň tak nějak nevím. Jezdím pod převis, pod širák, ale i pod stan a konec konců vlastním i boudu. Takže jsem pad'our? A proč? V čem je rozdíl? Jím hliníkovým bagrem fazole z ešusu, maso z rožně, ale chodím v tom, co je mi příjemné, rýžuji zlato, sbírám houby, házím sekeru a nožem, v dětech od útlého věku pěstuji úctu ke střelným zbraním a střelbu ze vzduchovky, stopujeme divokou zvěř, jíme plody lesa, našlapeme spoustu mil a nemáme rádi cyklisty a jinou verbež co do lesa nepatří.

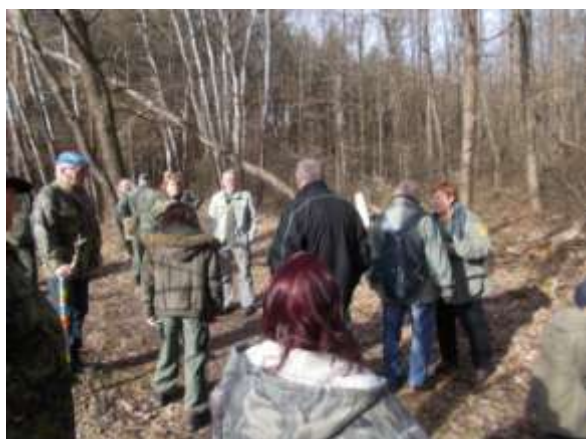
Takže je problém asi v tom, že každý večer zbytečně nezapaluji oheň, poslouchám Country radio a mastím karty. Pro vodu ale stejně musím ke studánce a na dřící chodím po celý rok po lese. Ale prej nejsem tramp, protože vlastním boudu. Najdou se znalci co dovedou rozseknout, specifikovat?

QUALETAKWA

Z HOMOL DO HOMOL



nemajícími pro své choroby větší možnost někam vyrazit. A že se přidají i mladší? Co by ne. Trampstvo nikdy na generační schůdky nehrálo. Jistě,



Budvar City narazit. A když se k tomu připojí pro únor zcela netypické počasí, je to mix naprosté pohody.



Foto Arturka a Tom

... je tradiční zimní cour pořádaný Stepními vlky pro kamarády vlekoucí už s sebou nějaký ten křížek nebo



krouží se „kolem komína,“ ale to byste kolikrát nevěřili na jaké zajímavé plácky se dá na tom kroužení kolem



A večer posezení v hospůdce se vším, co k tomu patří...



STŘEDOVĚK NESKONČIL, STŘEDOVĚK TRVÁ



Ještě v nedávné minulosti si trampové mysleli, že jen oni znají místa, kde je nikdo nenajde. Už to tak cele neplatí. Na vině jsou si tím z větší části sami, když se na sociálních sítích s důvěrou svěřují nejen s fotografiemi svých kempů, ale i souřadnicemi GPS a cestou k nim. Nedivme se proto, že pak často přijdou a svá oblíbená místa nepoznávají. V poslední době jsme navíc svědky toho, jak parta zamindrákovaných ubožáků, ohánějících se veřejným zájmem, provádí ze záškodnických činností snad

tu nejhorší. Banda kriplíků, která o trampingu prakticky nic neví, likviduje jednu ze subkultur uznaných jaké národní dědictví a ničením našich kempů a srubů chce spasit svět. Mentalitu některých lidí prostě zdravým rozumem nepochopíš a tak mají práskači zase žně. Donášení, které u nás mělo vždy živnou půdu opět kvete.

Tahle škodná se v současnosti vyskytuje především v Českém ráji, ale pozor – tyhle potvory se hrozně rychle množej! Dříve jim podobní jedinci nosili pásky s nápisem PSVB, dnes se považují za kované ochránce přírody. Nemají ovšem tolik statečnosti aby přišli a všechny tyto podle nich černé stavby zbourali sami. To by moc riskovali. Ono dostat přes hubu ešusem nemusí být dvakrát příjemné. Daleko jednodušší je bonzovat, pardon – podávat hlášení (to se musí) a čekat, až někdo tu vlastní špinavou práci udělá za ně. Možná si ani neuvědomují, že jejich činnost je daleko špinavější. Nikomu z nich nevádí, že ráz krajiny ničí především megalomanské projekty, které všechny příkazy a zákazy za pomoci peněz tiše obcházejí. Když si jinde v CHKO postaví papaláši postaví patrové baráky, tak tam nejdou. To by pořádně narazili. Do krve je ovšem vytáčí existence trampských srubů majících pár m2 a existujících často dříve, než kdy byla patřičná lokalita svěřena do vyšší péče státu. Svě



ego si hojí ničením něčeho, co bylo vybudováno nadšenci s láskou k přírodě. Navíc tyto sruby nejsou žádná prochlastaná místa bezdomovců, ale ve velké většině citlivě provedené stavby a po trampech je kolem nich pořádek. Dnes se podobné „útulny“ za evropské dotace jinde staví. V čem je tedy rozdíl?

Nezamykatelné sruby postavené trampy v divoké přírodě vlastně ani nejsou černé stavby. Jeto v

podstatě zařízení, které souží veřejnosti při nepřízní počasí. Navíc, podle zákona o stavebních povoleních, na ty které nestojí na podsklepeném nebo betonovém základu, není třeba stavebního povolení. Stačí pouze ohláška majiteli pozemku, který o ní ale stejně ví. Stavba navíc nesmí výrazně narušit ráz krajiny a to nečiní. Dokonce existuje promlčecí lhůta po níž už stavba může stát, ať už plní jakýkoliv účel. Zrovna tak byste mohli odstraňovat krmelce, posedy či seníky – ani ty žádné základy nemají. Navíc kromě těchto subjektů budují v odlehlých místech přírody poslední dobou Lesy České republiky prostorné

Jan Nejedly Když jseš bonzák slizkej, když chceš potíže.

(G) (C)

Vyndeš souřadnice campů ze skrýše.

(Am) (D) (G) (C)

Prozrad' tajný místa, zbourej třeba srub,

(C) (D) (G)

Březina si hvízdá, trampům kazí chuť!

(C) (D) (G) (C)

Udání, udání, trampy ze skal vyhání!

(C) (D) (G)

Udání, udání je lék!

Udání, udání, trampy ze skal vyhání!

Udání, udání je lék!

Když máš holou lebku, IQ lanýže,

práskáš souřadnice, vandrácký chýše.

Píšeš chákaóčku, taky staváku.

Zákon stošest slouží rudejm bonzákům!

Udání, udání, trampy ze skal vyhání!

Udání, udání je lék!

Udání, udání, trampy ze skal vyhání!

Udání, udání je lék!

altány. A argument, že nezamykatelné sruby využívají především trampové? No ano – vždyť nejvíce ze všech lidí přespávají po lesích. Jejich stavby stojí většinou v místech, kde jsou v souladu s okolím, což mnohaleté užívání jen potvrzuje. Pokud tramp přijde k podobnému kempu obsazenému skauty, outdooráky či jinými návštěvníky, v duchu si možná zanádá, ale nikoho nevyhodí. Často naopak po podobných nájezdnících uklízí. Takový srub je vlastně základnou lidí, kteří romantickou přírodu respektují a zároveň chrání (a to nejen sběrem odpadků). Pokud se však v nějakém srubu začaly scházet podivné bezdomovecké živly,

bujará mládež z blízké vesnice atd., většinou trampové podobný srub sami zlikvidují. Ovšem likvidovat sruby, u kterých není prokázáný převažující negativní vliv na přírodu, je odsouzeníhodná činnost. Proto u nás na jihu mrzí to, co se v současnosti děje v Roverkách a **PROTESTUJEME !** Kdo prosazuje likvidaci nebo přímo likviduje volně přístupné, čili nezamykatelné sruby, resp. tato zařízení chránících lidské zdraví, je skutečný vyvrhel lidské společnosti, který si nezaslouží žádnou ochranu a soucit slušných lidí a jako k takovému je třeba se chovat. Pokud se někdo chce chovat jako ve středověku, může se mu ho dostat se všim všudy....

Jožin



MINIREPORTÁŽ BEZ KONCE

Paddyho pozvání na malý předjarní trampský festiválek v muzejních prostorách v Kinského zahradách v Praze mne postavilo před nesporné dilema. Času před cestou do zámoří už bylo pramálo, ale na druhé straně se tak vynořila šance vzít s sebou na tuhle písničkovou akci kamarádka Bobinu z Melbourne, která tou dobou už bivakovala u nás. Společně jsme se totiž připravovaly na ten náš velký vandr za oceán....



mým článkem.

Ale vraťme se do budovy muzea, kde měli účastníci písničkového večera možnost znovu si prohlédnout zdejší úspěšnou tramskou expozici. Ta potrvá ještě pár měsíců a pak bude převezena do prachatického muzea, které o ni projevilo zájem. A to je zase dobrá zpráva pro Jihočechy.

Úvodní písničkový blok kapely Šmidli boys byl asi nejdelší ze všech vystoupení, ale jejich repertoár složený převážně ze starých tramských trvalek si s nimi zpíval skoro celý sál.... S povděkem bylo přijato i tradiční občerstvení, které tvoří chleba se sádlem, vylepšený škvarky a cibulí nebo hořčicí a bílé víno na zapití.

Bonbonkem v programu, a to nejen pro mne, bylo vystoupení Ády Vostrého a Lenky Slabé, které mělo jedinou chybu – bylo totiž příliš krátké. Střídaly se samozřejmě i další muzikantské formace, které neúnavně doprovázel známý kytarový nezmar Káča. Pro mne bohužel písničková nadílka skončila už před skutečným koncem, protože jak praví klasik: vlak nečeká. Zrovna, když už jsem skoro zavírala dveře, začínala mladá kapela mou oblíbenou písničku Tymián, jejíž melodie se za mnou nesla jako kousek trochu posmutnělého pozdravu na cestu domů.....

Hanka



VLAJKA VZHŮRU LETÍ

Muzeum Blanenska zve na výstavu „Vlajka vzhůru letí“ o historii trampingu ze sbírkových předmětů kamaráda Pima – Petra Sychry.

Exponáty jsou převážně z dob počátků trampingu, od r. 1929 – vlajky, odznaky, plakety, camrátko, foto, časopisy, knihy atd.

Vernisáž výstavy proběhla 12.3. 2020, ale to nevadí, protože potrvá až do 14.6. 2020. Stačí jen zajít do přednáškového sálu muzea (Blansko, Zámek 1).

Zváni jsou všichni kamarádi.

Pim

JARO V MĚSÍCI HLADU



*Fotky za svých toulek nám poslal
Lomák ze Zlaté lebky...*

.... Vytáhlo trempíře z jihu i na
západní pomezí...



+++++



+++++



+++++



+++++

Hezký den



VŠEM KAMARÁDŮM JEJICHŽ FLEKY NAPADL
NEDOŽRANĚJ LESNÍ BROUK ČI ZIMNÍ VICHŘY...
... NA DŮKAZ SOUCÍTĚNÍ S NIMI...





HOULŮV OHEŇ



by se letos dožil 68 let. Schází se tu trampové z Brdské smečky, kupa trapsavců a spousta jiných jedinců.



dopřál kamarádům pohodu při přímo jarním počasí. Prostě veget. Zábava u ohně proto trvala až do časných ranních hodin a nepodobala se kurzu pro přežití jak tomu bývalo v uplynulých letech...

Ke každoročním únorovým zvyklostem se pro řadu lidí stal zimní vandr na Brdy, speciálně na Neskenon, kde je jednou za rok pořádána vzpomínka na Houlu, který



Už párkrát to při této akci vypadalo jako na Aljašce, letos se ovšem Pajda smiloval (kdopak se asi přimluvil) a



SKOK

Byli jsme tenkrát sotva škole odrostlí, plní energie, zvědaví na život a plně přesvědčení, že jsme nesmrtelní. Neustále jsme zkoušeli kde jsou hranice toho, čeho se můžeme odvážit a co dokážeme. To je sice dosti obyčejná vlastnost mládí až na to, že

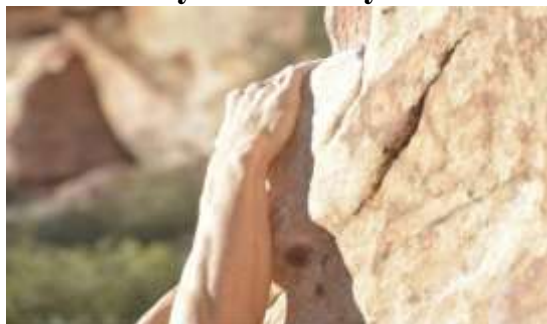
právě my jsme si tehdy bláhově namlouvali, že nás nic na světě nemůže zastavit a ohrozit.

Koncem týdne jsme se jako obyčejně setkali na nástupišti odkud nás odvezl vlak od shonu města do světa zurčící řeky, vůně borovic a nekonečně modrého nebe. Místo k táboření jsme už měli dávno vybrané a ku podivu, že přesto, že to byl čarokrásný kout přírody, ho nikdo jiný kromě nás neobjevil. Vše to bylo nádherné, bylo to tam jenom pro nás a doslova jako nabídnuté na stříbrném podnosu.



Loučka, kde jsme postavili stan, byla v zákrutu naší řeky naproti vysokému skalisku, o kterém se říkalo, že na jeho vrcholu kdysi stávala zřícenina hradu odkud vyráželi lapkové do okolí na svůj

lup. Ze zříceniny zbylo na vrcholu jenom několik velkých balvanů a kdo ví, zda tam vůbec kdy nějaký hrad stál. Nyní tam na nejvyšším místě někdo v dávné době vztyčil kamenný kříž. Byl pořádně porostlý mechem a poznamenaný větrem, mrazem a dešti tak, že už se ani nedalo rozluštit co bylo na podstavci kříže kdysi vytesáno. Na vrchol skály se dalo poměrně snadno vystoupit ze strany odvrácené od řeky a vidět tam bylo do dalekého okolí. Řeka dole hluboko pod skalou se leskla jako stříbrná stuha a vypadala z té výšky až směšně titěrná. Výhled to tedy byl parádní, ale my jsme tam neradi chodili, protože jsme věděli, že je to také ráj zmijí. Více nás lákala skála z druhé strany nad řekou i když byla příkrá a nad vodou se zvedala v téměř kolmém úhlu. Přímo pod skálou byla hluboká a poměrně velká tůň kde jsme se koupávali. Bylo to v blízkosti našeho tábořiště jediné místo kde jsme si mohli důkladně zaplavat a zapotápět. Nad tůní byla sice řeka širší ale také mělká a dno velice kamenité a pod tůní začínaly peřeje. Skála nad hladinou byla hodně vysoká a do výše asi sedmi metrů se přes její příkrost



dalo za pomoci malých skalních výstupků poměrně snadno vyšplhat. To jsme s oblibou dělávali a skákali do tůňky dole. Nad místem odkud jsme skákali vyčníval asi o pět metrů výše nečekaně velký skalní výstupek, který čněl skoro metr od skalní stěny. Říkali jsme tomu místu kazatelna, ale nikdo

z nás se tam nikdy neodvážil vyšplhat, protože tam nebylo při výstupu kde se chytit.

Ani nevím proč, ale když jsme se jednoho slunného odpoledne koupali, dostal jsem chuť zapůsobit na kamarády svou srdnatostí a vyhrkl jsem, že teď vylezu na Kazatelnu a skočím do řeky odtud.

„Neblbni,“ řekli kluci, „vždyť tam se ještě nikomu nepodařilo vylézt!“ Ted’ už vím, že jsem měl dát na kamarády, ale nebyl jsem ani první ani poslední hubert’ák, který je ochoten naslouchat dobrým radám. Tehdy jsem si ale umínil, že tam dokážu vylézt.

Skočil jsem do řeky přeplaval ke skále. Výstup na místo odkud jsme běžně skákali byla hračka. Dělal jsem to tolikrát. Tam jsem se postavil a obrátil zraky vzhůru. Skála byla jako vyhlazená obrovskou bruskou a opravdu se tam na první pohled nebylo čeho chytit. Ale vzdát jsem to nechtěl. Pozorně jako nikdy předtím jsem si prohlížel skalní stěnu po které jsem se chtěl dostat nahoru. A ejhle, spatřil jsem několik štěrbin na sílu prstu, které vedly až ke Kazatelně. To by snad mohlo jít, myslel jsem si. Dlouho jsem se nerozhodoval a hned to zkusil. A ono to opravdu šlo. Kousek po kousku jsem se dostával až na spodní hranu Kazatelny, ale tam to vypadalo, že už se dál nedostanu a budu to muset na dosah ruky vzdát. On to byl opravdu dosah ruky, pokud bych se odtáhl ode stěny a druhou se přetáhl přes okraj římsy. Potřebovalo to ale jednat hodně rychle, abych se tu chvíli udržel jednou rukou, neztratil rovnováhu a přehoupl se na Kazatelnu. Byl to nejvíce kritický okamžik mého výstupu.



Zhluboka jsem se nadechl, rozkýval tělo tak, abych se rychle chytil okraje a potom se bleskurychle přehoupl do bezpečí Kazatelny, myslel jsem si. A tak jsem se do toho bez dalšího přemýšlení pustil. Pravou ruku nahoru a po ní následovala hlava... a v tom jsem náhle zaslechl šramot a zasyčení. Koutkem oka jsme spatřil těsně u skály stočenou pořádnou zmiji. Hlavu zvednutou, jazykem bičující vzduch a připravenou zaútočit na vetřelce.

Vše se odehrálo v desetině vteřiny. Po zádech mi přejel mráz a v okamžiku, kdy se zmijí hlava vrhla proti mému obličejí, jsem se v reflexu odrazil od skály a letěl jsem dolů. Bylo to jako ve zlém snu. Měl jsem pocit, že letím nekonečně dlouho a slyšel, jak kamarádi zděšeně volají: „Ježíšikriste on padá!“

Probudil jsem se až v nemocnici. A teď tu sedím vše vozičku a otevřeným oknem se dívám do zahrady. Vidím veverku uhánět přes trávník k nejbližšímu stromu a myslím na to, že já sám se už nikdy nebudu moci proběhnout po louce v našem údolí....

KAMI - Mirek Karela , Sverige (tuto povídku už nestihl vydat Pekelník na svém Trampnet.sk

PÍSNÍČKA NA VANDR

text a hudba:
anonym

TRAMPÍCI



1. S L N I C Í Ž E - K D U Ž I A T E M A - C Í P O D - P A - Ž I S L E - P I - C I U - K R A - Ž E -
- N O U . Z A N - N I Ž E Ž I D A Č E T - N Í - C Í A S T A - R O - Ž I A Ž O L Í N A - T A - Ž E -
- N O U . J Ó T U L E T R A M P I , T O J E P L A Š A , L E B E H S E Ž I - R Í V Ů - N Ě
N A - V A - N A V A - M A Š A , K V E - Č E - R Í Ž R A U J A Ž O L D - K E - R Í S L E - P I - C I
I S P E T Í V , U - V A - R E - N O U .

S, V NEVADĚ, NA ŽALNÉM ZÁPADĚ SEŠLI SE K TĚŽADĚ KOTVACÍ.
NÁČELNÍK VYKLEVAL POPELNÍK, NÁČAL SI KALUŽET A ZÁBĚHAL.
REFR. JÓ TULÉ TRAMPÍ ...

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉ



Občanská válka v USA byla nepochybně jedním z nejdůležitějších konfliktů v 19. Století, který ve svých důsledcích přetvořil zaostávající USA na světovou velmoc. Tato doba dodnes přitahuje pozornost laiků i odborníků, třeba i tím, že se veřejně rekonstruuji různé bitvy nebo i celá tažení. V urputných bojích utrpěly krvavé ztráty obě strany a vina ležela na VŠECH velících generálech. Z větší části totiž

rozkazovali důstojníci bez bojových zkušeností, vyznávající vznešené, ale šilené heslo Napoleonské taktiky: Vojáci mají stát zpřímá a bojovat jako muži! V tom je utvrzovala i jejich společná alma mater – West Point a protože se většinou znali i osobně, snad i vytušili jak bude jejich protivník postupovat, jaká bude jeho reakce a co od něj mohou očekávat. Skutečně. Snad nikdy v dějinách se na bojištích neshromáždilo tolik důstojníků, kteří měli ty nejlepší znalosti o válečném umění a současně věděli tak málo o válčení. Protože mezi těmito dvěma věcmi je veliký rozdíl. Rozdíl, který se platí krví. Protože už sám název našeho periodika evokuje které straně patří naše sympatie, rozhodli jsme se postupně našim čtenářům představovat širší plejádu velitelů v šedých uniformách, kteří, ač nezdobeni aureolou vítězů, jsou zajímavými historickými osobnostmi hodnými pozornosti. Byli mezi nimi skvělí taktici i beznadějní fušeři, nicméně se pro své ideály nebáli nastavit i život. Jedním z těch, kteří se tak aktivně podíleli na psaní historie byl bezesporu

PIERE GUSTAVE TOUTAIN – BEAUREGARD



Narodil se 28.5. 1818 v St. Bernard Parish v Louisianě Jacquesovi a Helen Judit Mutant – Beauregardovým, kteří žili na plantáži poblíž New Orleansu. Jako takový si mohl dovolit základní vzdělání v soukromé škole a díky svému původu se dostal i na prestižní West Point. Tam získal přezdívku Little Creolle (ale také Little Napoleon, Little Frenchman...) protože pocházel z francouzsky mluvících jižních států USA. Učil se dobře a akademii ukončil v r. 1838 jako druhý ve třídě. Mezi jeho spolužáky patřili nejen budoucí spolubojovníci jako třeba William C. Hardee, Edward „Allegheny“ Johnson a A.J. Smith, ale stejně tak Irvin McDowell, zaujímající za pár let post velitele

federální armády na Potomacu.

Po absalutoriu pak jako čerstvý poručík pracoval jako odborný poradce při stavbách federálních opevnění a jako odborník na fortifikace prokázal své schopnosti i po vypuknutí války s Mexikem roku 1846. O rok později už jej nacházíme ve štábu vrchního velitele tažení generála Winfielda Scotta, s nímž se účastnil pochodu na Mexico City. Během bojů u Cerra Gordo, Contreras, Charubuscy a Chatultapecu byl dvakrát zraněn a snad i to mu dopomohlo k relativně rychlému služebnímu postupu.



Po válce byl v r. 1853, už jako kapitán ženijního vojska, pověřen přestavbou a modernizací opevnění přístavu Mobile a některých dalších pevností na Mississippi a kolem New Orleansu, tedy míst, které pro jeho kariéru později mnoho znamenaly. Nakonec dohlížel na veškeré opevňovací práce na pobřeží Mexického zálivu (Fort Jackson, St. Phillip) a že svou práci udělal skutečně dobře, o tom se mohli ke své škodě přesvědčit budoucí protivníci o pár let později.

Dne 20. prosince 1860 Jižní Karolína vyhlásila odtržení od svazku USA a brzy ji následovaly Mississippi, Florida, Alabama, Georgie, Louisiana a Texas a jen o málo později, když Lincoln vyhlásil těmto státům válku se připojila i Virginie, Arkansas, Severní Karolína a Tennessee, s nimiž sympatizovalo Missouri a Kansas. Beauregard

převzal po vzniku Konfederace velení opevnění a obrany Charlestonu v Jižní Karolíně, v jednom ze symbolů jihu. V tamním zálivu se nacházela – i když ještě částečně nedokončená – pevnost Fort Sumter, která se jako jedno z opevnění stala jablkem sváru mezi vládami Jižní Karolíny a USA. Už 26.12. 1860 ji obsadila severánská posádka, která ji odmítala vydat.



Když se ji ještě Lincoln snažil navíc posílit vysláním zásobovací lodě, jen tím přilil olej do ohně. To už si jižané nehodlali nechat líbit. Pierre Beauregard, od 1. ledna 1861 už v ranku brigádního generála CSA, vydal 12.4.1861 povel k palbě a v 04.30 tak padly první výstřely občanské války. Posádka se v neustálé nepřátelské kanonádě držela 34 hodin a teprve výbuch střelného prachu a následný požár přinutil jejího velitele

mjr. Roberta Andersona ke kapitulaci. Beauregard se pak stal jedním z hlavních velitelů Konfederace...

Se svými vojáky přitáhl i k Manassasu ve Virginii a 21.7. 1861 ve srážce nazvané První bitva u Bull Runu (mimochodem, svou pověst si tu vybudoval i „Stonewall“ Jackson) v podstatě velel jižanským silám, i když byl během boje vystřídán generálem tehdejším vrchním velitelem generálem J.E. Johnstonem. Rebelové tu vybojovali první palmu vítězství, jejich velitelé se stali uctívanými ikonami a Beauregard pak mohl začít nosit generálmajorské hvězdy.

Na jaře 1862 byl i s Johnstonem převelen do Tennessee, kde počátkem dubna proběhla snad nejkrvavější řež občanské války. Dvoudenní střet u Shilohu nakonec vyhrála Unie, ovšem jednalo se o draze vykoupené vítězství – ztratila více než 13 000 padlých, Konfederace 10 000 a cirká 16 000 vojáků na obou stranách



bylo zraněno. Generál Grant byl na čas zbaven velení, jeho sok A.S. Johnstone padl. Po jeho smrti převzal velení armády Mississippi Beauregard, jižany stáhl do bezpečí k opevněnému Corinthu a pak bez dalších ztrát ustoupil po ohijské železnici.

Po vyčerpávající kampani v Tennessee se kvůli zdravotním problémům nemohl dále věnovat přímým bojům a tak dostal opět na starost obranu Charlestonu, kde byl odborníkem na slovo vzatým. Další rok a půl zde čelil obléhajícím unionistickým silám. Neváhal přitom nasadit obrněné lodě a dokonce i ponorku, nesoucí po svém vynálezci jméno Hunley. Tuto epizodu bychom jednou rádi probrali v samostatném článku, ale už nyní můžeme ve stručnosti říci, že i když její posádka při akci zahynula, přece jen se jí podařilo potopit blokádní dělový člun



Housatonic a zaznamenat tak první úspěch v nové etapě námořních bojů.

Charleston se v podstatě udržel skoro do konce války, prorážecí blokády sem přivážely další munici, zbraně, pokrývky a střelný prach, ale co to bylo všechno platné, když tento tolik potřebný materiál nedorazil k armádám v poli. Sherman při svém tažení Georgií sice o jeho obsazení uvažoval a bral přitom v potaz i nenávist, kterou jeho vojáci pociťovali vůči Jižní Karolíně jakožto k prvnímu státu Secese. Jistě by to ale bylo

velké krveprolití protože rebelové se mohli bít s mnohem větší zarputilostí, což by vedlo k velkým ztrátám na životech. Stačilo přece město obejít a přetnout železnici spojující jej s vnitrozemím... čas pak udělal své. Město se tedy vzdalo až 18.2. 1865, když jej noc předtím opustilo 9 000 mužů posádky.

V květnu 1864 se Beauregard připojil k Leeovi, aby ho podpořil během Grantovy richmondské kampaně. Na starost dostal obranu Petersburgu, přičemž měl k dispozici pouhých



3 500 mužů, když Grant nařídil gen. Buttlerovi, který již překročil řeku James, aby město (vzdálené pouhých 12 km) dobyl. Válečná štěstěna je ale vrtkavá. U Drury's Bluffu Buttler s jemu podřízeným gen.



W.J. Smithem tento úkol dokonale zpackal. Jejich zdoluhavá příprava dala jižanskému veliteli čas, aby shromáždil všechny dostupné posily, modrokabátníky porazil a jejich postup na

Petersburg zastavil. Když se pak Grant na místě seznámil se situací, nařídil generální útok a mezitím stále přicházely zbytky potomacké armády. Generál Lee, který se konečně dozvěděl, že i Grant řeku James překročil, spěchal na jih k Petersburgu. Grant

zaútočil 18. června s 65 000 muži, jimiž čelilo necelých 40 000 jižanských veteránů, kteří obsadili linie kolem města. Grantův opožděný útok byl odražen a nemalý podíl na tom měl i gmjr. Beauregard. Zatímco v dalších měsících pokračovala patovou situací zákopová válka on opustil Virginii a ujal se velení jednotek čelících Grantovi v Georgii. Válečné akce pro něj a jeho muže skončily v dubnu 1865, když musel s gen. Johnstonem složit zbraně před Shermanem v Severní Karolíně.

Po válce pobídl v různých vysokých civilních funkcích a zemřel 20.2. 1883 v New Orleansu v Louisianě.

Jožin



SLAVILI NA OSLAVĚ....?

Kaňonovité údolí řeky Oslavy, deroucí se pod Náměstí nad Oslavou vpřed hluboce zaříznutým údolím, připomíná divočinu amerického Klondiku a ti, kdož tudy vandrovali, nám jistě dají za pravdu, že jsou to místa patřící k nejkrásnějším na Moravě. Donedávna nesly statut přírodní rezervace protože je zde domov mnoha vzácných rostlin a živočichů. Ale nejen jich. Vyhledávanými místy se stala i pro trampy a v jejím povodí nejenže působí mnohé toulavé osady a samotáři, kteří tu vybudovali mnohé kempy, ale i decentně ukryté malé sroubky. Ale jako všude i zde se najde



pomyslný zakopaný pes.

Od 1.12. 2019 byla nad celou lokalitou vyhlášena nová SPR Divoká Oslava (SPR má statut daleko vyšší než PR) a jako by to nestačilo, v budoucnu má být stejným způsobem chráněn také nedaleký soutok s Chvojnicí, říčkou kde mimo jiné vznikla i



známá píseň Sedm žlutých kamínků, čímž se má údajně zvýšit ochrana zdejší bezesporu unikátní přírody.

I ta druhá SPR je už

v podstatě prosazena a pro trampy to znamená, že nejenže už tu nikdy nikde nevzniknou žádné nové kempy, což by možná nebylo tak daleko od věci, jako spíš to,

že vznikne problém co s těmi starými. Na jedné straně je dobré říci, že pokud se tak skutečně stane, nedávný záměr vybudovat u obce Čučice na Oslavce přehradní hráz zcela padne. Mohlo by se tím totiž zaplavit státem nově chráněné říční údolí – proti čemuž brojili a vedli petiční kampaň kamarádi v čele s Romanem Horkým z Kamelotu. Na straně druhé je





otázkou, jak bude probíhat další soužití trempů s ochranáři, kteří tvrdí, že trampové by se neměli cítit být zaskočení, neboť se o této variantě jednalo už dlouho a navíc by prý stávající počet kempů a srubů měl být zakonzervován s tím, že nové už nebudou vznikat.

Inu, bylo by hezké tomu věřit, ale jestli se tak skutečně stane ukáže teprve budoucnost. Zatím ale máme před očima stav probíhající v současných Roverkách, kde se šmahem ničí trampské sruby a boudy, stojící tu třeba už několik desítek let, tedy zakládané a stavěné v době, kdy o budoucí NPR nikdo neměl ani páru. Jak budou žít „nezaskočení“ trampové tedy teprve ukáže...



Jožin



KAM JEDEŠ, TULÁKU....?

„Honzo, Honzo, nechej toho...!“ chtělo se mi zvolat když jsem uslyšel tu zprávu, kterou neznat bylo líp. Totiž tu, že ten kovboj z Pankráce si týden před 78 narozeninami zabalil své saky paky, oblíknul si bundu khaki a vyrazil na poslední vandr do nebe modrého jak ta tráva, která inspirovala všechnu jeho muziku. Jeho jméno znal každý, což se potvrdilo v okamžiku, kdy se rozlétla zpráva o jeho úmrtí. Takovou odezvu v době, kdy se každý stará hlavně sám o sebe, by asi ani on sám neočekával. K tomu, že se stal nezapomenutelným nebylo třeba ani oslavných článků, ani peněz hudebních vydavatelství, natož pak přelítavého zájmu médií. Jméno tohoto brejlatého psance s černýma obloučkýma tlustýma skly, zpěváka s typickým hlasem, kterej neskutečným způsobem obohatil život naší hudební scény znal každý. Znělo



HONZA VYČÍTAL

Byl nejen zpěvákem, ale i skvělým muzikantem, textařem, ilustrátorem a spisovatelem, ale v neposlední řadě především celoživotním trampem, propadlým toulkám po milovanejch Brdech, Kokořínsku, Křivoklátsku, Berounce... Ben z osady

Hejkalů, jak jsme jej znávali inklinoval k toulavému způsobu životu už od ranného mládí a líbilo se mu všechno, co mělo nějaký vztah k zakázané Americe. A tam byla na prvním místě hudební scéna. Snad i proto se stal v r. 1965 jedním ze spoluzakladatelů legendární kapely Greenhorni, kterou vedl - i když často neoficiálně, to když mu úřední mašinérie, jíž šel svou nepoddajností silně na nervy, někdy v 80. letech post kapelníka zadržela, pod průhlednou záminkou. Prej neměl hudební vzdělání. Na co by ho taky potřeboval? Dokázal toho spoustu i bez něj!



Když jsem byl chlapec malej, tak metr nad zemí, rád jsem si pouštěl černý vinylový desky, na jejichž obalech pózovali chlapi v kovbojském ohozu. Ten brejlatej desperát byl jedním z nich. Prakticky by se dalo říci, že ty jeho písničky a muzika, kterou dělal, mi vrazila kytaru do ruky. Měl jsem je ve zpěvnících, mám je a mít budu dál a ty desky s jejich prvními nahrávkami jsou pro mne neocenitelným pokladem. Stejně tak jsem v Dikobrazu vždy vyhledával všechny ty pytláky Říhy, šmírující zajíce, ufouny a v neposlední řadě i trempíky s cigárek u pysku. Teď už jsem chlap jak hora, spíš širokej, než vysokej těch pět stop a palců pět, ale kdybych si mohl za života ještě něco přát, tak zase slyšet Vyčítala hrát. Hrát všechny ty jeho vlastně už zlidovělé texty, ze kterých se staly hity.

Bene. Už zase hraješ ve starý partě – se Šimkem, Tučným, Hofmannem... ale až nám u ohňů skončí minuta ticha, tak pokud na tebe někdo náhodou nepomyslel, určitě ho to nakopne za nedlouhou chvíli, až uslyší Jupí čerte a další a další. Stejně tak v hospůdkách, až ti budeme připíjet ze sklenic s tvým oblíbeným nápojem. Protože to tvoje ráčkování jako vejce vejci nám tu bude moc chybět....

Jožin



ZA KAMARÁDEM....



Dnes jsem otevřel notebook a četl jsem zprávu, které ještě ani teď nemohu uvěřit.

Zemřel Vít'a Fiala – Eman

Vít'a Fiala se zcela neobvyklým křestním jménem Vítěz (nikoliv tedy Vítězslav !), zvaný Eman, byl šerifem plzeňské osady Ryan, založené v r. 1963.

Při mém sepisování historie trampingu v západních Čechách jsem si s ním vyměnil množství e-mailů a osobních rozhovorů, především o původní osadě Ryan z r. 1935, po které kluci pojmenovali osadu svoji. Už dlouho jsme se domlouvali, že spolu zajedeme na

Odlezeleské jezero (dříve jsme říkali Potvorovské) a tam že mi Eman ukáže místo, kde měli postavený srub. Protože jsem na to nezapomněl a tahle historka mě zajímala, naplánoval jsem na náš letošní čundr „Po Střele na divoko – IV“ i návštěvu blízkého Odlezeleského jezera, s tím, že Emanu oslovím, zda by s námi nevyrazil. V pátek dne 6.3.



2020 jsem o tom napsal Jirkovi Lavičkovi, Camrákovi, se kterým jsem domlouval termín s možností jednoho kempu u něj. Camrák mi obratem odepsal, že s tím počítá a že ten nápad s Emanem je parádní, neboť oni



dva se dlouhodobě znali z plzeňských military klubů a pořádání květnových Konvojů osvobození. To byla sobota 7.3. O jeden jediný den déle jsem otevřel poštu s tím, že

dotyčným kamarádům pošlu termín i itík čundru a že zároveň oslovím i Emanu. A pak jsem si přečetl tu neuvěřitelně krutou zprávu. Možná tomu nebudete věřit, stejně jako tomu nemohu uvěřit já, ale Camrák je mým svědkem! Mráz mi z toho jde po zádech.

Tak kluci, vy, kterých se to týká, v červnu si do vrecka přibalte i svíčku. Zapálíme je za Emanu tam nahoře ve skalách.

Čára



+++++



Na knížkách Jaroslava Foglara vyrostlo několik našich generací. Z dnešního pohledu jsou ale tyto knihy vysoce závadové a měly by se přepracovat. Schází více vyváženosti. Přece není možné, aby klub Rychlých šípů tvořili jen kluci, navíc ve skvělé kondici? Dnes by musela klub vést Mirka Dušínová, jejím zástupcem by byl nadaný romský gymnazista Jarka Metelka, Červenáček by byl pyšný na svou homosexualitu a Rychlonožka by na vozíku odvážně čelil zdravotním následkům těžké autonehody zaviněné podnikatelem v černém BMW. Symbolem nového Rychlonožkova začlenění se do kolektivu by mohla být jeho nová škádlivá přezdívka Rychlokolka. Nevděčná role tolerovaného heterosexuálního a zdravého kluka by pak zbyla na poněkud charakterově plochem Jindrovi Hojerovi.

Taky není možné, aby si Pavel a Ludva vybudovali v Jezerní kotlině chatu bez stavebního povolení a změny územního plánu, natož pak z bedniček od margarínu, které nejsou certifikovaným stavebním



materiálem a nesplňují protipožární předpisy. Taková černá stavba by musela být na náklady vlastníků rovněž stržena!

Sluneční zátoka, kam jezdili Hoši od Bobří řeky, by byla romantickým wellness centrem se saunou, vytápěným bazénem a golfovým hřištěm. Na rozdíl od táboření ve volné přírodě by tak bylo minimalizováno nebezpečí alergických reakcí, ohrožení klíšťaty a komáry, žaludečních problémů (jak by také mohli vařit bez hygienického průkazu, ledniček, za konzumace lesních plodů...) či sežehnutí sluncem a určitě by neležela v zátopové oblasti. A strašit děti nějakou Zelenou příšerou, no fuj! Nikdo přece



nemůže za svou barvu kůže – skrytý rasistický podtext.

A proč by děti ve škole měly zahanbovat své méně talentované spolužáky tím, že budou na prvním místě? Že se stanou předsedou třídy? Tuto knihu by také bylo v rámci zájmu obrany rovných příležitostí nejlépe zakázat! A závodit s vlakem? Nač, když je to nebezpečné a navíc máme dostatek volných sportovišť?

Ve Foglarových knihách se nikde nedbá na bezpečnost. Lacině frajerství a zbytečné podstupování rizik, to jsou témata, která se jako červená nit táhnou celým Foglarovým dílem. Tleskač třeba vyrobí pofiderní létající bicykl a zkouší jej zcela bez ochranných prostředků. Rychlé šipy prolézají polosesutými chodbami, vnikají do uzavřených objektů. Neoprávněné je i pronikání na



cizí pozemky (dvorky, zahrady), vloupání (Tleskačova kůlna), neoprávněné táboření v přírodě spojené s rozdělováním ohňů. V Dobrodružství v zemi nikoho se dokonce propadají do pukliny v zemi. A pak je tu ještě další problém. Dlouhé bidlo, Štětínáč, bobříci a podobné ošemetné výrazy mohou děti zbytečně rozrušit. Proč nepoužít třeba výrazy jako zvířátka nebo hlavolam s ostny? A dát smyšlené pirátské lodi jméno Černý delfín, to může opravdu udělat jen ten, kdo chce zlomyslně poukazovat na fakt, že většina somálských pirátů je černé pleti a rozdmýčkovat tak rasistické debaty...

Spolek za rehabilitaci Bratrstva kočičí pracky



STALO SE NA OSADÁCH.....

.... I JINDE

1.2. ...vzpomněli kamarádi na brdském Neskenohu památky Stanislava Zárybnického – Houly

... v chříbských lesích na fleku zvaném Modřinka (podle zakladatelů z T.O. Modřín) vzplál 16. Výroční oheň Nýmandů. Při nebývale vysokých teplotách připravila osada s šerifem Buketem nebývale dobrodružnou a napínavou soutěž *Najdi ruského parašutistu*, který seskočil v prostoru lesů kol osadního kempu. Skvělý byl i osadní guláš a medovina pro kamarády....

3. – 28.2. ...jste měli možnost zajít si do klatovské městské knihovny na výstavu trampských výtvarů Tygrice a Pajdy..

8.2. ...v lomečku Borovičko se sešli kamarádi při 25. Výročí T.O. Fšude

14.2....legenda trampgrassu, pisatel, malíř a především tramp Marko Čermák zasekl do svého životního totemu osmdesátý vrub

15.2.... budějčtí trampíci si mohli protáhnout zimou zlenivělé kosti při pochodu Z Homol do Homol



.... Na Ranči přátelství proběhly Trampské zimní hody

16.2....třetí únorovou sobotu se uskutečnil u řeky Střely 11. Výročí Svobodných trampů z Plzně. Bylo tak nezimní počasí, že si všichni připadali jak na dubnovém potlachu. Opět proběhla tradiční soutěž v hledání dřivek ukrytých v krtincích, kdy se jejich nutným rozkopnutím podstatně pomohlo zemědělství. Další bylo *Kolečko* na čas, *Špaček*, *slepá bába* a u ohně se soutěžilo o nejošklivějšího chlapa....

22.2....na XXVII výroční výšlap jste mohli vyrazit s trampským klubem Pytlíci z Ostaše u Police nadMetují

.... Koho ještě nedohnal kůrovec, toho dorazila vichřice, která po čtyřiaadvacet hodin řádila nad naší republikou

24.2...zavzpomínali na Barče kamarádi nedožitých 120 let Jarky Motla. Do strunných nástrojů přitom hrábli KTO s Danou Hackerovou, Nové struny, Kamarádi Staré řeky, duo Tornádo, Tulák Charlie i Vlad'ka – Bouřka

27.2.....už je to 25 let co do nebeského kempu odešel Wabi Ryvola. Letí to, letí...

1.3. – 14.6. ... začala v regionálním muzeu v Jílovém výstava Když údolím se řítí Posázavský Pacifik věnovaná 120 let trvání této pro trampy tak důležité tratě...

.... Týden před 78. Narozeninami posílil řady nebeských muzikantů Honza Ben Vyčítal – pro ně jistě vítaná posila, pro nás nenahraditelná ztráta

3.3. ...v Ozvěnách trampských ohňů Tonyho Linharta, věnovaných Country rádiem pozvánkou na Memoriál Jendy Kordy, vystoupila se svou trochou do mlýna i budějovická Blanice. Franta Šťastná se na postu zvukaře opět „předvedl....“

4.3. Zemřel v 85 letech Mirek Kovářik – skvělý recitátor veršů Jana Hraběte a dalších básníků beatnické poezie, divadelník a skvělý moderátor různých festivalů, v neposlední řadě i Port...

TĚŠILI JSME SE, ŽE DO ZÁVĚRU BŘEZNOVÝCH AKCÍ ZAHRNEME JEŠTĚ RŮZNÁ VÍTÁNÍ JARA, KONCERTY, ZPÍVANÉ SLEZINY I TRAMPSKÉ BÁLY...LEČ MOUDRÁ STRANA A VLÁDA ROZHODLA JINAK. ŽE NĚJAKEJ PITOMEJ VIRUS NARUŠÍ I TRAMPSKEJ ŽIVOT, TOMU BY NIKDO NEVĚŘIL.

LEČ STALO SE A Z TOHO DŮVODU NYNÍ NEPŘEDKLÁDÁME ANI OBVYKLÁ ZVADLA NA AKCE V BLÍŽÍCÍM SE ČASE. SAMI VÍTE, ŽE VĚTŠINOU VŠICHNI VŠECHNO RUŠÍ. NEZBÝVÁ NEŽ DOUFAT, ŽE SE TA MOROVÁ RÁNA BRZO PŘEŽENE.... OSTATNĚ, V LESE, U OHŇŮ A PROTI ŽIVÉ VODĚ NEMÁ ŠANCI!

ZATÍM AHOJ!